

Зінов'єва А.О.

студент,

Науковий керівник: Олефір А.О.

кандидат юридичних наук, асистент,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ОСОБЛИВОСТІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Актуальність розвитку інноваційної діяльності зумовлюється стрімким зростанням впливу науки та нових технологій, що докорінно і швидко змінили структуру світової економіки. Але, інноваційний розвиток в Україні в наш час на жаль досить не значний. Впровадження у виробництво новітніх досягнень науки і техніки набуває особливого значення у сучасній світовій економіці. Позитивні тенденції в Україні хоча й спостерігалися протягом кількох років, але мали переважно тимчасовий характер і змінювалися протилежними зрушеннями в економіці, що характеризує інноваційні процеси в країні як нестійкі та позбавлені чітких довгострокових стимулів для інноваційної діяльності. А, також, українська інноваційна сфера не являється та не стає привабливою для вітчизняних та іноземних інвесторів. За таких умов виникає необхідність виявлення ключових проблем, що гальмують розвиток інноваційної діяльності вітчизняних підприємств.

Даному питанню було приділено багато уваги такими науковцями, як Яковенко Р.В., Гаврилова О.А. та інші.

Визначаючи термін інноваційної діяльності, слід звернутися до визначення яке закріплено на законодавчому рівні у ЗУ «Про інноваційну діяльність», де інноваційна діяльність – це діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг.

Основним завданнями, що спрямовані на розвиток інноваційної діяльності в будь-якій країні є:

- структурна перебудова національної економіки;
- створення інфраструктури інноваційної діяльності;
- підготовка кадрів високої кваліфікації для високотехнологічних галузей;
- створення ринку інноваційної продукції, на якому буде забезпечений належний рівень захисту інтелектуальної власності;
- широке застосування в усіх галузях економіки і сферах суспільного життя інформаційно-комунікаційних технологій;
- удосконалення системи державної підтримки та регулювання інноваційної діяльності;

– підвищення інноваційної культури суспільства.

Суспільство давно прийшло до того, що на сучасному етапі життя постійно потребує інноваційної продукції, яка в силу своїх нових запроваджень та технологій буде полегшувати життя кожної людини, але українці віддають більшу перевагу іноземним технологіям, так як Україна гальмує у процесі, і поки вона наздоганяє своїх конкурентів, ті вже запроваджують щось нове, і тоді вітчизняний продукт вже обезцінюється.

Як зазначав Ігор Юхновський, – носієм інновацій, інноваційної культури є суспільний прошарок, що має доходи, достатні для задоволення потреб розвитку особистості, тобто- середній клас. Саме потреби і платоспроможний попит середнього класу вирішальним чином визначають структуру внутрішнього національного ринку і створюють мотивацію національного виробника до впровадження інноваційної продукції, а відтак – і інноваційних технологій виробництва [1, с. 11].

Розглядаючи ці завдання, можна погодитися з Яковенко Р.В., що не відповідають завданням розвитку національної інноваційної системи умови правової охорони інтелектуальної власності в Україні, де не належним чином ведеться облік об'єктів права інтелектуальної власності та нематеріальних активів. Це є причиною того що частка інтелектуальної власності та нематеріальних активів в основних фондах за бухгалтерськими документами вкрай низька [2, с. 2].

Також, як на мою думку, не забезпечується повною мірою завдання удосконалення системи державної підтримки та регулювання інноваційної діяльності.

Відповідно до ЗУ «Про інноваційну діяльність» державне регулювання здійснюється завдяки формуванню і реалізації державних, галузевих, регіональних і місцевих інноваційних програм. Але у Законі України «Про державні цільові програми» не враховано низку основних принципів програмного цільового управління, навіть немає згадки про органи управління програмами, чим порушується принцип керованості програм. Покладення контролю за виконанням Державних цільових програм на Кабінет Міністрів України, державних замовників і керівника програми, не вирішують питання організації, координації та оперативного контролю, які, згідно з кращим досвідом практичного формування і реалізації цільових програм, мають покладатися на координаційні (науково-технічні) ради та головні наукові організації (головних розробників) програм [2, с. 2].

Тому вважаю, що в Україні формування нормативно-правової бази наукової незавершене і позбавлене системного підходу, що підтверджує відсутність цілеспрямованої, послідовної державної політики у цих сферах.

Список використаних джерел:

1. Інноваційний розвиток в Україні: наявний потенціал і ключові проблеми його реалізації: аналітична доповідь центру Разумкова // Центр Разумкова, Національна безпека і оборона. – 2004. – № 7. – С. 2-14.

2. Яковенко Р.В., Чернега А.М. Інноваційна діяльність в Україні: проблеми та перспективи // Р.В. Яковенко, А.М. Чернега // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. – 2012. – Вип. 22(2). – С. 434-439.

Зінов'єва А.О.

студент,

Науковий керівник: Олефір А.О.

кандидат юридичних наук, асистент,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗДРІБНОЇ ТОРГІВЛІ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

Дана тема є актуальною, так як торговельна діяльність, а саме такий вид її як роздрібна купівля пов'язаний повсякденно суб'єктом торговельної діяльності та її споживачами, реалізацією, та продажем товарів.

Торгівля – це організований у певній послідовності процес товарно-грошового обміну, що відбувається із приводу обміну продуктами праці й задоволення потреб споживачів у товарах і послугах у тому вигляді, в такий час і в такому місці, які відповідають їх вимогам.

У всіх країнах роздрібну торгівлю поділяють за певними критеріями:

- специфіка суб'єкта торговельної діяльності (Італія, Японія), тобто відповідно в цих країнах під роздрібною торгівлею розуміють продаж або перепродаж товарів безпосереднім споживачам із використанням для цих цілей пересувних і стаціонарних торговельних структур;

- за критерієм обсягу проданих товарів. При цьому законодавством, як правило, визначений граничний обсяг проданих (придбаних) товарів для цілей роздрібною торгівлі.

В Україні роздрібна торгівля відповідає іншому ж критерію, де акцент зроблено на реалізації товарів покупцям для некомерційного використання, тобто для безпосереднього споживання.

Але як на мою думку, то також до класифікації даного виду торгівлі в Україні, слід віднести критерій граничного обсягу проданих товарів,